

Justitsministerens handlemåde i årets løb har også været under al kritik. Uanset næsten hvor Dansk Folkeparti har påvist uholdbare forhold omkring det retspolitiske område i det forløbne folketingsår, har justitsministeren ikke gjort noget.

Det har bl.a. betydet, at rockergrupperne stort set uhindret fortsætter deres egen lille krig – indtil videre mod hinanden – og gennemfører den ene væbnede terroraktion efter den anden.

Justitsministeren har ikke villet gennemføre forslaget om anonyme vidner og civile agenter. Justitsministeren har ikke afgørende ønsket at forhindre alverdens farlige forbrydere i at flygte fra danske fængsler. I en periode virkede det faktisk, som om fængselscellerne nærmest var åbne på vid gab, så mange fangeflugter skete der. Her i Danmark er vi stadig alt, alt for blødsødne.

Men justitsministeren er så afgjort ikke den eneste minister, under hvis område der er for meget forvirring og mangel på handlekraft. Skatteministeren måtte krybe til korset i ambisagen, men stadig mangler man at se på den lange række af virksomheder, der naturligvis også er berettiget til at få penge tilbage.

Skatteministeren har også været udsat for berettiget kritik for de for mange grønne afgifter, danskerne er blevet belastet med, ligesom skatteministeren stadig står for et helt igennem uigennemskueligt skattesystem, som ingen danskere kan overskue, medmindre de har en bunke dyrt købte revisorer, advokater og bankfolk i ryggen.

På miljøområdet er vi nok alt, alt for nævenyttige, og den allermest nævenyttige aktivist er jo miljøministeren, der sammen med skatteministeren dygtigt har formået at få næsten alle andre ministre til at bukke og skrabe for deres synspunkter og ikke mindst deres lovforslag, som ødelægger det ene erhverv efter det andet. Det er ikke så få virksomheder og landbrug, der er blevet braktlagt eller har måttet dreje nøglen om, efter at skatteministeren og miljøministeren har været i gang med endnu en ny skat eller en ny miljøafgift.

Finansministeren fremsætter til stadighed forslag til finanslove med drønende underskud. Imens han taler om, at skatterne ikke skal blive for høje, er finansministeren med sine gigantunderskud på finanslovene til trods for skattereformens løfter om det modsatte indirekte med til at billige skatteforhøjelser også i 1996.

I maj 1995 forudså Finansministeriet, at skatte trykket i år ville blive på 48,2 pct. Det tal måtte man allerede i oktober samme år forhøje til 48,9 pct. for så senere i december at forhøje det til 49,6 pct., og i den seneste budgetoversigt fra maj måned regner man med, at skatte trykket bliver på 50,4 pct.

Så er der Indenrigsministeriet, som nærmest er et kapitel for sig. Selv om indenrigsministeren siger, at hun har helt styr på situationen, oplever Danmark en lind strøm af flygtninge til landet, som skaber den ene uholdbare situation efter den anden. Gang på gang overraskes regeringen og kommunerne af nye problemer. Det seneste er, at der nu skal bygges særskilte etniske plejehjem.

Regeringen er altså alt for godt i gang med at sælge ud af danske interesser, uden at danskerne på noget tidspunkt er blevet spurgt gennem en folkeafstemning. Det medfører selvfølgelig ikke kun økonomiske – meget betydelige endda – omkostninger for Danmark, det medfører også social uro, og visse områder er allerede i dag så domineret af udlændinge, at det nu er danskerne, der må flytte fra deres hjem. Det gælder f.eks. Ishøj ved København, Gjellerupparken i Århus og Vollsmose i Odense.

Vi bliver nødt til at se i øjnene, at selv den danske nok så berømte eller en gang imellem berygtede tålmodighed kan slippe op, og uden en fast styring af tingene kan de udvikle sig til voldsomheder. Derfor advarer Dansk Folkeparti på det kraftigste. Der skal strammes gevaldigt op. Vi skal ikke længere tillade en meget stor indvandring, og vil udlændingene ikke rette sig efter danske normer og regler, bliver de simpelt hen nødt til at blive udvist. I stedet for skal man opleve, at indenrigsministeren nu vil lempe reglerne om familiesammenføring. Det vil Dansk Folkeparti naturligvis ubetinget gå imod.

Vi må ikke glemme statsministeren, der i årets løb har vist en utrolig udpræget evne til at grave sig ned i alverdens sager og næsten altid med det resultat, at tingene er blevet en lille smule forkludret af det. Til sidst proklamerede statsministeren, at han belært af den lange række af fiaskoer nu ville til at anlægge en helt anderledes ny og mere håndfast stil.

Det anfægtede dog ikke statsministeren mere, end at han afsluttede folketingssamlingen med endnu et fejlgreb. På trods af at mange statsledere – jeg kan i flæng nævne Bill Clinton, Gro Harlem Brundtland, John Major og Václav Havel – havde gjort det før ham, kunne statsmi-